

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania M. O.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 12 stycznia 2024 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym W Sądzie
Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2023
r., poz. 326,

z udziałem B. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 5 czerwca 2024 r.,

oddala odwołanie.

Maria Szczepaniec   Marek Dobrowolski   Krzysztof Wiak

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) uchwałą Nr [...] z dnia 12
stycznia 2024 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia

urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2023 r., poz. 326, przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie B. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie, a także postanowiła nie przedstawić kandydatury M. O. (dalej: skarżąca).

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie ogłoszone w przedmiotowym konkursie zgłosiły się dwie kandydatki: B. K. (sędzia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie oraz M. O. (radca prawny - Okręgowa Izba Radców Prawnych w Warszawie). W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, jej Przewodniczący wyznaczył zespół członków KRS, który na posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2024 r., omówił obydwie kandydatury, przeanalizował cały zgromadzony w sprawie materiał i uznał, że jest on wystarczający do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na B. K. oddali 3 głosy „za”, przy 1 głosie „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”, a na M. O. oddali 1 głos „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego głosowania, zespół postanowił rekomendować na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie kandydaturę B. K.. W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że przy rekomendacji wybranej kandydatki kierował się oceną kwalifikacji, a ponadto uwzględnił doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu.

W dalszej części uzasadnienia Rada dokonała charakterystyki obydwu kandydatek. Następnie wskazała kryteria, przyjęte przez nią przy ich ocenie. Przy podejmowaniu decyzji KRS kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatek. Wskazała, że B. K. jest bardzo doświadczonym orzecznikiem, co wynika niewątpliwie z ponad 24-letniego wykonywania czynności sędziowskich (jako asesor i sędzia). Wyniki jej pracy - zaprezentowane w ocenie kwalifikacji i opinii służbowej Przewodniczącej II Wydziału

Cywilnego - dowodzą, że może z powodzeniem realizować się na stanowisku sędziego sądu wyższego szczebla. Uzyskała pełne poparcie Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie, zatem w ocenie Rady, w tej procedurze konkursowej spełniła w stopniu najwyższym wszystkie kryteria wyboru. Natomiast wobec M. O. Rada stwierdziła, że jest bardzo dobrym i skutecznym radcą prawnym. Uzyskała pozytywną ocenę kwalifikacji, z której wynika, że spełnia wymagania stawiane kandydatom ubiegającym się o stanowisko sędziego sądu okręgowego. Posiada jednak stosunkowo krótki staż w wykonywaniu zawodu radcy prawnego, a dodatkowo nie uzyskała poparcia Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie, którego członkowie zaopiniowali jej kandydaturę negatywnie. Te okoliczności sprawiły, że w tej procedurze konkursowej nie spełniła wszystkich kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym wybór jej kandydatury do pełnienia urzędu na stanowisku, o które się ubiega. W ocenie Rady nierekomendowana kandydatka posiada odpowiednie, jednak zdecydowanie mniejsze doświadczenie i nie uzyskała poparcia Kolegium Sądu, do którego pretenduje - wobec czego w tym postępowaniu objętym niniejszym konkursem jej kandydatura nie zostanie przedstawiona z wnioskiem o powołanie.

O przedstawieniu Prezydentowi RP rekomendowanej kandydatki, w ocenie Rady, zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: wnioski płynące z oceny jej pracy i kwalifikacji (mimo uwag w niej ujętych), wszechstronne i długoletnie doświadczenie orzecznicze, ugruntowana i stale pogłębiana wiedza prawnicza, a także zdecydowane poparcie Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. W ocenie Rady wybrana kandydatka posiada bardzo wysokie kwalifikacje merytoryczne, wszechstronne i wieloletnie doświadczenie zawodowe oraz stale pogłębianą wiedzę prawniczą, dające rękojmię wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego na najwyższym poziomie.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS w dniu 12 stycznia 2024 r. na rekomendowaną kandydatkę oddano 15 głosów „za”, przy 3 głosach „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), a na kandydaturę skarżącej oddano 3 głosy „za”, 3 głosy „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób).

Pismem z 16 lutego 2024 r. skarżąca wniosła odwołanie od powyższej uchwały, w którym zaskarżyła ją w całości. Zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie:

1) przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 33 ust. 1-3 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”) oraz w zw. z § 18 ust. 1 - 9 Regulaminu KRS poprzez:

- dokonanie oceny jej kandydatury bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jej kwalifikacji i kwalifikacji konkurującej kandydatki, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatek na stanowisko sędziowskie, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, którymi winno kierować się przy wyborze kandydatki rekomendowanej Prezydentowi RP i kandydatki, która nie uzyska takiej rekomendacji;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe;

- oparcie uchwały na wybiórczych ustaleniach faktycznych, mimo możliwości uzyskania pełnego materiału;

b) art. 42 ust. 1 u.KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej jej kandydatury i drugiej uczestniczki w zakresie, w którym uchwała jest zaskarżona w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestniczki wskazanej w pkt 1

zaskarżonej uchwały, pomimo legitymowania się przez osobę, która uzyskała poparcie Rady takimi samymi lub mniejszymi przymiotami niż skarżąca;

2) przepisów prawa materialnego, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie osoby wskazanej w pkt 1 uchwały, a nie przedstawiono wniosku o powołanie skarżącej.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie KRS sprawy do ponownego rozpoznania.

Rada nie złożyła odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przed podjęciem rozważań co do zasadności odwołania należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do dokonania merytorycznej oceny słuszności uchwały wydanej przez KRS w zakresie zawartej w niej oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu nominacyjnym. Uprawnienie to przysługuje wyłącznie samej Radzie. Sąd Najwyższy jest jedynie uprawniony do weryfikacji, czy wydana przez KRS uchwała nie jest sprzeczna z przepisami prawa materialnego lub procesowego, zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów oraz respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej i mogących mieć wpływ na wybór określonego kandydata (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13, z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, z 25 maja 2017 r., III KRS 11/17 i z 30 lipca 2019 r., I NO 31/19). Z oczywistych względów Sąd Najwyższy tym bardziej nie może decydować o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

Przepis art. 35 ust. 2 u.KRS zawiera katalog przesłanek, które Rada powinna uwzględniać przy wyborze kandydata, który uzyska jej rekomendację. Zgodnie z tym

wyliczeniem, ustalając kolejność kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Jednocześnie należy zaznaczyć, że poza oceną kwalifikacji kandydatów żadna z powyższych przesłanek nie ma charakteru dominującego. Wszystkie przyjmowane kryteria są oceniane przez Radę całościowo – w sposób zbiorczy. W związku z tym niedopuszczalne jest uznanie, iż z uwagi na spełnienie jednostkowego kryterium w wyższym lub podobnym stopniu do zarekomendowanego kandydata, dokonana całościowa ocena jest nierzetelna. Znaczenie mają bowiem wszystkie brane pod uwagę kryteria (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lipca 2019 r., I NO 44/19). Co więcej, każde postępowanie nominacyjne ma odmienny charakter, a Rada ma prawo indywidualnego ustalania, które z kryteriów zyska szczególne znaczenie przy wyborze rekomendowanych kandydatów. Istotne jest natomiast to, aby kryteria te były jasno określone, a poszczególne kandydatury zostały zweryfikowane z zachowaniem zasad równości i obiektywizmu. W przeciwnym razie postępowanie prowadziłoby do naruszenia zasady równości, co musiałoby skutkować uchyleniem zaskarżanych uchwał. Rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie dokonuje porównania kandydatów celem ustalenia czy w rzeczywistości najlepszy z biorących udział w konkursie kandydat został rekomendowany Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Jego rolą jest jedynie ustalenie „czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów” (wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 102/19).

Z tego właśnie względu istotne znaczenie ma uzasadnienie uchwały KRS w zakresie wyboru rekomendowanych uczestników postępowania. Podkreślić przy tym należy, że pomimo tego, iż Rada ma prawo stosunkowo swobodnego kształtowania kryteriów dominujących o wyborze danego kandydata na określone stanowisko sędziowskie, nie może czynić tego w sposób dowolny i dyskryminujący (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19 i z 17 czerwca 2020 r., I NO

188/19). Dlatego to właśnie w treści uzasadnienia uchwały Rada ma obowiązek wyjaśnić – na podstawie wyraźnie wskazanych kryteriów – dlaczego wybrany kandydat wypełnił je w stopniu, który uzasadniał jego rekomendację. Jak trafnie podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w przypadku ubiegania się o jedno stanowisko sędziowskie przez kilka osób wskazane jest wyjaśnienie przez KRS w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w odniesieniu do zastosowanych przez Radę kryteriów, ze szczególnym naciskiem na kandydaturę osoby, która uzyskała rekomendację. Treść uzasadnienia stanowi bowiem jedną z gwarancji poszanowania konstytucyjnego prawa do równego dostępu do służby publicznej i pozwala na obiektywną weryfikację, czy przyjmowane przez Radę kryteria oceny są racjonalne i zasadne (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2020 r., I NO 156/19; zob. także wyroki Sądu Najwyższego: z 7 marca 2019 r., I NO 2/19 i z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

W postępowaniu w przedmiocie weryfikacji uchwał KRS prowadzonego przed Sądem Najwyższym uczestnik postępowania, w myśl art. 44 ust. 1 u.KRS, może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi w tym przypadku zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy jest bowiem sądem prawa, nie sądem faktu. Odwołanie od uchwały KRS wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić zatem jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

W tak ukształtowanej procedurze weryfikacyjnej, poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS

64/21). To do zadań Rady należy bowiem ocena przydatności kandydatów do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12) dlatego też Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie ocenia zatem podjętej przez Radę decyzji z punktu widzenia reguł zasadności.

Takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie oceny uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego, w której wyraźnie podkreśla się, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Podniesione w odwołaniu zarzuty zostały wprawdzie sformułowane osobno, tj. jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów, jednak pozostają one ze sobą w takim związku, że uzasadnione jest ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie. Dają się one sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, według którego ocena kandydatury skarżącej na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, oraz dokonana została w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS, Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może

pominać istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 35 ust. 2 u.KRS, który stosowany także w postępowaniu przed Radą, nakazuje przy podejmowaniu uchwały, o której stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, brać pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że nie można podzielić zarzutu skarżącej wskazującego na zaniechania Rady we wszechstronnej ocenie kandydatów. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że Rada dysponowała całością dokumentacji dotyczącej odwołującej się kandydatki. W sposób rzetelny został przedstawiony przebieg jej kariery zawodowej, w tym szeroko odniesiono się do oceny kwalifikacji sporządzonej przez sędziego wizytatora. Nie można także podzielić artykułowanego w tym zakresie zarzutu co do sposobu prezentacji oceny skarżącej. Powołane okoliczności, które w jej ocenie zostały nieprawidłowo przedstawione lub pominięte – wynikają z załączonej do zgłoszenia dokumentacji. Nie ma zatem potrzeby powtarzania ich w toku posiedzenia, skoro Rada na etapie rozpoznawania kandydatur dysponuje tymi materiałami. Rada nie ma obowiązku przywoływania całej treści znajdujących się w aktach sprawy dokumentacji, w tym opisywania każdego z kandydatów, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata wybranego przez Radę (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; z 30 czerwca 2020 r., I NO 184/19; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21). Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uzasadnienie

uchwały KRS nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jego funkcją jest zwerbalizowanie kryteriów, którymi kierowała się Rada przy podejmowaniu decyzji, co powinno być dokonane w taki sposób, aby możliwa była ocena legalności postępowania KRS (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2023 r., I NKRS 17/22).

W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia ustawowe wymagania, w szczególności pozwala na dokonanie oceny z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Z uzasadnienia tego wynika jakie względy przemawiały za takim, a nie innym sposobem zakończenia konkursu. Rada, jako bardziej przydatne do zajmowania stanowiska sędziego w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie uznała doświadczenie zawodowe wybranej kandydatki, a pomocniczo uwzględniła również stanowisko zajęte przez Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Rada, działając w ustawowo wyznaczonych granicach, w ramach swojej kompetencji do oceny czy stający do konkursu kandydat spełnia, a jeśli tak to w jakim stopniu wszystkie wymagane kryteria, podjęła więc decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie jednego z dwóch uczestników konkursu. W uzasadnieniu wskazano, dlaczego oceniany konkurs nie zakończył się wyborem kandydatury skarżącej.

Odnotować także należy, że podstawą odwołania może być wyłącznie zarzut dotyczący sprzeczności uchwały z prawem. W konsekwencji, ujawnienie w protokole z posiedzenia zespołu Rady skrótowych wypowiedzi poszczególnych członków zespołu nie może stanowić podstawy zaskarżenia odwołaniem do Sądu Najwyższego. Zespół jest bowiem tylko „wewnętrzną jednostką organizacyjną Rady, wyznaczoną *ad hoc* przez Przewodniczącą Rady spośród jej członków w celu przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym Rady” (art. 31 ust. 1 ustawy o KRS), a zarzuty odwołania mogą być skierowane tylko w odniesieniu do uchwały Rady (por. wyrok Sądu Najwyższego z: 8 marca 2012 r., III KRS 1/12; 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12). Ponadto Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, zaś podejmując uchwałę w konkretnej sprawie dysponuje całością dokumentacji kandydatów. Stanowisko zespołu jest jednym z dowodów zgromadzonych w postępowaniu, nie ma przy tym ani charakteru decydującego, a

tym samym nie przesądza o treści decyzji podejmowanej przez Radę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2022 r., I NKRS 137/21).

Podczas posiedzenia Rady kandydatura skarżącej została zaprezentowana w sposób prawidłowy, zgodnie z przyjętym przez KRS sposobem prezentacji. Sąd Najwyższy nie dostrzega w tym zakresie uchybień.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołanie skarżącej.

Maria Szczepaniec   Marek Dobrowolski   Krzysztof Wiak

[SOP]

(r.g.)